

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje

dr. Ivo Šorli.

(Dalje.)

XII. poglavje.

POJ, UJČEK, POJ — NIKAR SE NE BOJ!

naslednje jutro je pričel gospod Haro že navsezgodaj sestavljati novi šopek za gospodično Silvijo. In prav Tedi sam ga ji bo moral izročiti, da vsaj nekoliko opere svoj silni greh. — Pred zajtrkom je gospod Haro še posebno toplo priporočil Reziki, naj otroka čim skrbnejše umije in obleče, da mu ne bosta delala sramote. — Tudi mala dva sta se obiska jako veselila in sta bila prav pridna. Pri obedu so se prijateljsko pogovarjali o vsem mogočem, in ujec jima je neprestano zabičeval, kako se morata vesti. — Polagoma pa se je bil Bob tega menda le naveličal; zakaj hipoma je vzdignil svoj krožnik in ga je gledal

od spodaj.

»Oha, poglej, Tedi, tudi tu so pitke!« se je potem zadril.

»Oha, oha, pitke!« je zatulil tudi Tedi in se je pridružil povzdigovanju.

»Kake pitke?« se je začudil ujec.

»Poglej, ujec! Utakni glavo pod krožnik, pa jih boš videl!« ga je bodril Bob.

Gospod Haro je storil tako in je res videl, da je na dolnji strani krožnika narisana koklja s piščeti. Pa za to toliko vpitja!

Po zajtrku se je Rezika lotila svojega posla in ga je kaj kmalu na splošno zadovoljnost tudi končala. Otročička sta bila zopet prava an-

gelčka. Samo bolj temne barve, ker je gospod Haro dobro vedel, da se beli angeli se drže posebno dolgo. Zdaj je izročil še šopek Tediju, in napravili so se teh par korakov peš na pot.

»Kdo dobi šopek?« je vprašal Bob.

Ujec mu je povedal.

»O, gospodična Silvija? Bravo! O, gospodično Silvijo imam jaz jako rad. Taka je kakor ... kakor rumen štrukelj ... tako za popapanje!« je vzkliknil Bob.

»O, stjukej za popapanje!« se je pridružil Tedi. Bob pa je povzel: »O, gospodično Silvijo imam jaz resnično rad. Ti tudi, ujec?«

»Hm ...« je zamrmral gospod Haro malo v zadregi. »No, da ... tudi jaz ... tudi jaz jo jako spoštujem.«

»Kaj je to — spoštujem?« ga je jako zvedavo pogledal Bob.

»No, spoštovati ... spoštovati se pravi, da nam je kdo posebno všeč ...« je počasi pojasnjeval ujec. »Tako, da bi ga najrajši imeli zmerom pri sebi ... tako ...«

»I, zdaj že vem!« ga je veselo prekinil Bob. »Spoštovati se pravi ravno toliko, kakor rad imeti — ne, ujec?«

»Bob, poglej tam onega ptiča! Ali ga vidiš?« je vprašal gospod Haro.

»Seveda ga vidim!« je rekel Bob nevoljen. »Ampak ravno toliko je, kakor rad imeti, ne?«

»No, naj bo!« se je zasmejal ujec, in rahla rdečica mu je hušknila čez zagoreli obraz.

Ko so dospeli, je bila gospodična Silvija ravno na vrtu. Tedi ji je z veliko spretnostjo izročil šopek, in gospodična Silvija ga ni mogla prehvaliti. To se pravi, hvalila je vse skupaj; šopek, njegovega ustvaritelja, Tedija in Boba. No, malčka sta kmalu zagledala na bližnjem travniku kosce in sta stekla z glasnim kričanjem tja. Tako je ostal gospod Haro z gospodično sam. Njena mama je prišla samo na kratko pozdravit, ker je imela opravka v kuhinji.

Ali ni še preteklo pet minut, ko so se začele zbirati na vrtu razne gospe in gospodične, ki so bile tu na počitnicah. Vse je očitno mučila radovednost, kak je ta novi gospod iz velikega mesta, in gospod Haro se jim je moral po vrsti predstavljati.

Hipoma je prišel sem s travnika oster krik in za njim Tedijev najstrašnejši jok. Hip pozneje se je prikazal iz grmičevja Bob, ki je bratca ljubезnivo podpiral, kakor da se hoče vsak trenutek zgruditi.

»Kaj pa je?« je vprašal ujec v velikih skrbih.

»Tedi je ranjen!« je veličastno razglasil Bob.

No, menda res ne bo nič hudega! Zakaj Tedi je držal samo prst v ustih, in drugo telo je bilo videti še celo. Da pa še ni izgubil preveč krvi in moči, se je spoznalo iz njegovega krepkega glasu.

Gospod Haro jima je tekel naproti in je vzel ranjenca na roke. Komaj, da se je na kazalcu desne roke poznala mala praska. Tedi je bil

namreč prijel koso za rezilo, a po sreči na najbolj topem kraju. Seveda pa je imel rano za smrtno in se je težko poslavljaj od tega sveta.

»Saj ni nič!« ga je ves nervozen miril ujec. S težavo ga je odtrgal s svojega vratu in mu je položil mal obliž na ranico. Toda Tedi ni prenehaj s svojo žalostjo. In z ugašajočim glasom je rekel: »Žapoj, tic: Kaj joka Tedi!«

Gospod Haro je čutil, kako mu je zastalo srce. Poznal je predobro vztrajnost malega mučilca, da bi se bil vdajaj resnemu upanju, češ, morda ga pa le še pregovorim, da odneha. Ali položaj je bil tako strašen, da je hotel ipak vse prej poizkusiti. Za Boga — tukaj pred vsemi temi damami naj poje s svojim raztrganim glasom to brezkončno bedasto pesem, on, elegantni velikomestni gospod, on, eden najimenitnejših in najbogatejših trgovcev v deželi!

»Ah, Tedi, kdo bo zdaj pel!« je začel z milo prosečim glasom. »Ali bi ne bilo lepše, da se pomeniva kaj o krvavem Goljatu ali... ali — recimo — o svetem Boštjanu? Privezali so ga, veš, k drevesu in streljali nanj. Kri je tekla po njem...«

»Žapoj: Kaj joka Tedi? Žapoj! Uhu-hu-hu!« ga je prekinil z novim še ljutejšim jokom neusmiljeni ranjenec.

»Kaj hoče dete?« je sočutno vprašaj gospodična Silvija. In tudi druge dame so stopile bliže.

»O, nič!« je pojasnil Bob. »Tedi hoče samo, da mu zapoje ujec njegovo pesem. Potem Tedija nič več ne boli.«

»Tak zapojte mu no!« je prigovarjaj gospodična Silvija, in gospod Haro je pod njenim pogledom še bolj zardel.

»Ko pa ne znam!« je vzdihnil.

»O, bom pa jaz zopet pomagal! Dajva, ujec Haro!« se je prijazno ponudil mučilcev zaveznik. In že je pel, gospod Haro pa tiho za njim.

»Pa saj ne izgovarjaš besed, ujec Haro!« se je že po prvi kritici ustavil Bob. In resno pristavil: »Veš, tako Tediju nič ne pomaga!«

In Bob je začel zopet od kraja.

»O, usmiljenje!« je vzdihnil nesrečni ujec in je zvesto ponavljaj neumne besede, le da ne bo treba več ponavljajti.

»Bolj gjašno, bolj gjašno! Na gjaš poj!« je zatulil Tedi in je zacceptaj z nožicama.

Gospod Haro je začutil mrzel pot na čelu. In vdano je prepevaj za Bobom, kakor je pač vedel in znal. Kolikokrat je videl berače, ki so z žalostnim glasom peli na cerkvenih stopnicah, in on je šel brezsrčno mimo njih ali pa jim je vrgel kak bori krajcar. Odslej bo najmanj desetico! Zakaj poizkusil je, kaj se to pravi: peti — ko bi človek najrajši jokaj.

Hvala Bogu! Nazadnje je bilo strašne pesmi konec. Ves bled se je gospod Haro ozrl po poslušalkah. Na vseh obrazih gospaj in gospodičen naj pol sočuten, na pol škodoželjen ali vsaj hudomušen izraz. Bob se je

ponosno oziral okrog kakor slaven pevec, ki je ravno odpel čudovito težko skladbo, in mu ploska vse gledišče. In nihče ozdravljenih ni še nikoli kazal toliko resnične sreče, kakor naš čudežno ozdravljeni Tedi. Samo ene oči so počivale tako milo na njem, da bi bil gospod Haro od same čiste sreče to zdravilno pesem skoraj na mestu še enkrat od začetka do konca zapel — oči gospodične Silvije!

»No, vidite!« je rekla. »Pa ste se tako branili!«

»Hvala za usmiljenje!« je vzdihnil gospod Haro in je potem vstal, češ, da treba iti. Tega pa gospodična Silvija nikakor ni dopustila. In tudi njena mama je prišla povedat, da je kosilo tudi zanj in mala dva nečaka že pripravljeno. Treba še je bilo vdati. In gospod Haro se morda še nikdar v življenju ni tako rad vdal.

Obedovali so v zeleni utici za hišo. Gospodična Silvija je posadila otroka vsakega na eno stran zraven sebe in jima je sama privezala prtiče pod vrat. Ujec, ki jima je sedel nasproti, jima je pomignil, naj bosta pridna, in Bob mu je pomežiknil, naj se le ničesar ne boji.

Gospodična je malčkoma naplala polna krožnika juhe in je vzela potem ujev krožnik. Gospod Haro pa ga ji ni hotel dati iz rok in ga ji je sam držal nasproti. Zaradi tega je bilo že prepozno, ko je zapazil, da je Tedi z obma ročicama vzdignil svoj krožnik in oa od spodaj ogledoval.

»Vis, Tedi, vis, tu pa ni pitk!« je razočarano vzkliknil in — izlil gospodični Silviji skoro polovico svoje juhe po oblek.

Vse to se je izvršilo tako naglo, da so ostali vsi kar trdi. Gospod Haro se je prijel z obema rokama za glavo. Tedi sam je preplašen izpustil svoj krožnik na mizo, da je še pošteno pljusnilo čez.

Tu se je hipoma gospodična Silvija tako veselo zasmejala, da so se morali smejati tudi drugi. In kar nič ni pustila ujcu nesrečnega Tedija kregati. Prepovedala je sploh, da še kdo kaj o tem govori, in je znala res vse tako napraviti, da je bilo kosilo vkljub tej mali nesreči veselo in prijetno.

Sele po končanem obedu se je oprostila in je s svojo popolnoma skvarjeno obleko odšla z mamo v njene sobe, češ, da se morata preobleči. Zdaj je mislil ujec, da bo lahko Tedija pošteno zdelal. Toda mali se je takoj spustil v tak jok, da se je pokazala gori na oknu gospodična, ki je »grdega ujca« prav hudo oštela.

»Vis, vis, tic Hajo, da me ne smes kjegati!« ga je zmagonosno poučil Tedi.

»Seveda, če ti daje gospodična Silvija tako potuho!« je zamrmral osramočen ujec navidezno hud. — Ah, mar je bilo njemu zdaj vse drugo! On je samo čakal, tako težko čakal, kdaj se gospodična vrne.

Res je kmalu stala zopet pred njim. A kaka! Oblekla si je bila namesto prejšnje bele temnomodro obleko. In v njej je bila tako lepa, da je ves presenečen molče strmел vanjo. In ona je morala njegovo občudovanje razumeti, ker ji je ves obrazek oblila živa rdečica.

Tu je Tedi ravno začel nekaj čebnati, in oba sta se obrnila k njemu. Toda ko sta tako stala pred malim modrijanom, se je od zadaj urinil Bob med njiju in se je z važnim pogledom ozrl v gospodično.

»Ti, gospodična Silvija — ali ti že veš, da te ujec Haro spoštuje?« jo je vprašal jako počasi.

»Bob! Ali boš tiho!« je zavpil ujec.

»Kaj, kaj? Da me ujec Haro spoštuje? Le povej in nič se ne boj, saj veš, da tudi Tedija prej nisem pustila kregati!« je silila gospodična z veselim smehom.

»O, jad te ima, jad, tic Hajo, dicna Šivija!« se je oglasil grozni Tedi.

Če bi bil prej Bob na ujev ukaz molčal — zdaj je bilo naravnost potreba govoriti, da popravi očitno zmoto neumnega bratca. In če je ujec zdaj tako divje gledal Tedija, je gledal Tedija in ne njega! In zato je dal nekoliko zbeگان gospodični to-le učeno pojasnilo: »Tedi je še neumen, gospodična Silvija! Spoštovati pravzaprav ni rad imeti; ampak...«

»Bob!« je zopet zavpil gospod Haro, ki je za trenutek že mislil, da hoče nesrečnež svoje prejšnje besede popraviti, a je zdaj videl, da bo najbrže le še več povedal. In Bob se je res prestrašil. Toda gospodična se je nenadoma čudno stresla, je vsa prebledela, da se je malčku v srce zasmilila, je počenila k njemu in ga stisnila k sebi.

»Povej, dete, povej! Nič se ne boj!« je rekla z glasom, ki se je tako tresel, da se je Bobu še bolj zasmilila. In če bi ga imel ujec potem tudi ubiti — on je moral to zlato gospodično Silvijo potolažiti. Saj je bilo videti, da ji gre celo na jok.

»Veš, ljuba gospodična Silvija, ujec Haro je rekel, da te tako spoštuje, da bi te imel najrajši zmerom pri sebi!« ji je povedal na uho, a tako glasno, da je slišal tudi ujec.

Ves pogumen je stopil zdaj tudi Tedi naprej in se je debelo zlagal:

»Da, dicna Šivija — tič Hajo je jekel, da ima te stjasno jad!«

Gospodična je zdaj hitro vstala. In potem sta otroka videla, da je naglo stopil ujec k njej in da ji je rekel: »Gospodična Silvija! Zdaj ne pomaga nič več tajiti. Norci in otroci govorijo resnico! O, ali dolgo, dolgo, Silvija, sem nosil to resnico sam v sebi. Če jo zdaj govorijo celo že otroci, je znamenje, da je bilo srce preveč polno, in da je prišlo takorekoč že čez.«

»A da, kakor prej Tedijeva juha!« se je oglasil Bob, ki se mu je zdelo res neumno, da bi ujec zdaj o tem tako dolgo sam govoril, ko prej njima ni pustil niti začeti.

Toda — čudno! Ujec in gospodična ga menda še slišala nista! Z velikim začudenjem je opazil, kako je ujec prijel gospodično za obe roki in kako je ona z mokrimi očmi pogledala vanj.

»Oha, oha!« se je tu veselo zadril Tedi. »Vis, Bob — tudi dicna Šivija ima tica jada!«

Kar se je zdaj zgodilo, je Boba močno užalostilo. Zakaj gospodična je Tediya na te njegove čenčaste besede prijala z obema rokama, ga vzdignila visoko k sebi in ga je z vso močjo poljubljala. In zraven se je smejala in smejala in je ves čas govorila: »Da, da, angelček moj! Tudi tetka — zdaj tvoja tetka Silvija in nič več dicna Silvija — tudi ta tvoja tetka ima zlatega ujčka strašno rada. In Tebe tudi, zlatek moj! In tebe tudi, tebe tudi seveda, moj zlati Bobek!«

»No, hvala Bogu! Vendar sem tudi jaz zlat!« si je mislil Bob, ko je tudi on zletel novi tetki v naročje, in ga je poljubljala, da je že skoro bolelo.

»In ždaj daj poljubček tudi icu!« je ukazal Tedi teti.

»Drugič, drugič!« se je ona zasmejala zopet vsa rdeča in je prijala ujca samo za obe roki.

Še nekaj je povedal ujec novi tetki čisto na uho, potem se je obrnil k nečakoma in je rekel: »Zdaj pa gremo, otroka! Zahvalita se lepo gospodični Silviji — a da, tetki! In recita ji, da pridem jutri točno ob treh z vozom ponjo. In gospé mami naj v nas vseh imenu poljubi roko!«

»Kje pa je gospa mama?« je vprašal Bob.

»Malo spančkat je šla, ker jo glava boli,« je ljubeznivo pojasnila gospodična.

»Ni čuda, po slabi tovarišiji rada glava boli!« se je zasmejal ujec Haro in je pogledal Boba in Tediya.

»Le ne nobene žal besede več mojima angelčkoma!« je požugala gospodična ujcu na veliko zadovoljnost nečakov, ki ju je tetka ves čas tako lepo branila.

Ko so bili že zunaj, je rekel ujec Haro: »Bob! Tedi! Kaj hočeta, da vama kupim?«

»Bonbone!« sta bila dva odgovora obenem.

»Več, več!« je silil ujec.

»Knjigo s slikami!«

»Še več, veliko več!«

»I, pa naj bo še kozel in voziček zraven!« je menil Bob, ki si je bil to že davno želel, a si doslej niti papačka ni upal prositi. »Kaj pa le ima hipoma ta ujec Haro, da je tako radodaren?« si je mislil.

»Bravo, Bob! Tudi kozla z vozom dobiš!« je obečal ujec in je zopet oba poljubil.

»Ti, tic — aji si ti pehajen?« je vprašal Tedi, da se pokaže vsaj malo ljubeznivega za toliko ujčevo ljubeznivost.

»Prehlajen? Zakaj?« se je začudil ta.

»Ke si pjej tako govojl z dicno Sivijo!« je menil malček.

Ah, zlatek še ni vedel, da se človeku glas tako izpremeni tudi tedaj, če je posebno srečen ali nesrečen!

(Dalje.)

